அம்மா மண்டபம்

இதைவிட உற்சாகமான சந்தோஷமான தினம் இருக்க முடியுமா? திகட்டியது பரமேஸ்வரிக்கு. டூரிஸ்ட் பஸ்ஸில்தான் எத்தனை குதூகலம்! வாத்தியக் கோஷ்டி, இளமை கலாட்டா, உள்ளத்தை, நெஞ்சத்தை வலிக்காமல் பற்ற வைத்ததுபோல், ஐஸ் வைத்து ஜ்வாலைகள் அமைத்ததுபோல். அல்லது கடல் காற்றில் மைசூர் பாக்கு செய்ததுபோல், கிறுக்குப் பிடித்த கன்றுக்குட்டி சந்தோஷங்கள்... இத்தனைக்கும் இருநூறு இருநூறு மைலாகத் தினசரிப் பிரயாணம். களைப்பைத் தரவேண்டாமா? ஊஹூம்!

காரணம் விடுதலை! பங்களூரின் அவஸ்தைகளிலிருந்து விடுதலை. காலை எழுந்தால் கணவனுக்கு டிபன் பண்ணி வைத்து விட்டு, பால்காய்ச்சி ‘டிகாஷன் டிகாஷன்’ என்று வாரம் பூராவும் இறக்கி இறக்கி, சமைத்து, காய்கறி நறுக்கி, இஸ்திரிப் பெட்டியும் இட்லி அரைக்கும் மிஷினுமாக நழுவவிட்ட நாட்களிலிருந்து ஒரு திடீர் விடுதலை.

என்ன என்னவோ ஊர்கள், எங்கெங்கோ சாப்பாடு. அடுத்த ராத்திரி எங்கே தூக்கம் என்று நிச்சயமில்லாத தனத்தில், எதிர்பார்ப்பில் துடிப்பு. எல்லாவற்றையும்விட முக்கியம், அந்தக் குறையைப் பற்றிச் சிந்திக்க அவகாசமே இல்லாத அவசர அவசரம்.

இப்போது ஸ்ரீரங்கம் ஊரைப் பார்த்ததுமே பிடித்துப்போய் விட்டது. காரணமில்லாத பிடிப்பு! என்னவோ இந்த ஊரில் ஏதோ ஆச்சரியம் நிரம்பிய ஒரு இன்பத் திடுக்கிடல் நிகழப்போகிறது என்று அவளுக்கு உள் உணர்வில் சஞ்சலித்தது. என்ன? அதுதான். அதுதான். அந்த ரிஷி சொன்னபடி வருகிறது! அந்தக் கடிதத்தின் வாசகங்கள் அவள் மனதில் அப்படியே பதிந்து வரிக்கு வரி நினைவிருந்தது.

‘அன்புள்ள குழந்தாய்!

அரங்கன் உனக்கு சகல சௌபாக்கியங்களும் அளிக்கட்டும். உன் ஜாதகத்தையும் உன் பர்த்தாவின் ஜாதகத்தையும் பார்த்ததில் தோஷம் அவரிடத்தில்தான் இருப்பது தெள்ளெனத் தெரிகிறது. அதற்கான பரிகாரம் எளிதானது. இரண்டு பேரும் தம்பதி சமேதராய் திருவரங்கம் வந்து, அம்மா மண்டபத்தில் குளித்து, ரங்கனைச் சேவித்து, உன் புருஷனின் சார்பாக வாதங்களுக்கெல்லாம் அவனிடம் நீ மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டால் அந்தத் தினமே ஸ்ரீரங்கத்திலேயே நீ கர்ப்பவதியாவது திண்ணம். பிறக்கும் ஆண் மகவுக்கு ரங்கன் என்று பெயர் வை.’

கடிதத்தைப் பற்றிக் கணவனிடம் சொல்லவில்லை. மனத்தில் எழுதிக்கொண்டு கிழித்துப்போட்டுவிட்டாள். கடவுள் பற்றிச் சொன்னாலே “உங்க ரங்கனுக்கு எத்தனை பெண்டாட்டி?” என்று பரிகசிப்பான். தப்பான புராணங்களைப் படித்து வைத்துக்கொண்டு “ரங்கநாதர் எதுக்கடி வருஷாவருஷம் துலுக்க நாச்சியாரைப் பார்க்க உறையூர் போகிறார்?” என்பான். இவள் பிரபந்தத்தைப் படித்தால் அவன் கார்ல் மார்க்ஸ்! தீவிர கம்யூனிஸ்ட்டு. தீவிர நாஸ்திகன். அவனை எப்படியோ அப்பா தாயே என்று அழுது, அடம் பிடித்து, ஸ்ரீரங்கம்வரை அழைத்துக்கொண்டு வந்தாகிவிட்டது, “இதபார், சாமி கும்படற பிஸினஸ் எல்லாம் நம்மகிட்ட வெச்சுக்காதே! நீ வேணும்னா உள்ள போய்க் கும்பிட்டுட்டு வா! நான் பாட்டுக்கு வெளிலே நின்னுட்டு போற வர குடுமியெல்லாம் பாத்துண்டு இருக்கேன்.”

“காவேரில குளிப்பீங்க இல்லை?”

www.writersujatha.com

“அதுக்கென்ன! மார்க்ஸ் குளிக்காதேன்னு சொல்லலை. பால்ல குளிக்காதேன்னுதான் சொல்றார்.” குளிக்கும்வரை கொண்டு வந்தாகிவிட்டது. இதோ பழுப்புச் சுழல்களாக ஓடிக்கொண்டிருக்கும் காவேரியில் குளித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

எப்படியாவது அவனை நைஸ் பண்ணி சன்னதிவரை அழைத்துக் கொண்டு சென்றுவிடவேண்டும்! பார்க்கலாம், உள்ளே–கோபிகா ஸ்திரீகள் வஸ்திராபகரணம் பண்ணப்பட்ட சிலைகள் நிறைய இருக்கின்றன என்று ஆசை காட்டி அழைத்துச் சென்றுவிட வேண்டும். இப்போது குளியல் நடக்கட்டும். நல்லவேளை மார்க்ஸ் ஸ்ரீரங்கம் கோயில் படித்துறையில் ஸ்நானம் பண்ணாதே என்று எங்கேயும் எழுதவில்லை. ரிஸ்ட் வாட்ச், பணப்பை எல்லாவற்றையும் அவளிடம் கழற்றிக் கொடுத்துவிட்டு, உற்சாகமாக அலைந்துகொண்டிருந்தான். அவன் குளித்து முடித்து, தான் குளிக்கக் கரையில் காத்திருந்தாள்.

நகைகளைக் கழற்றி ஒரு கர்ச்சிப்பில் முடிந்து வைத்துத் தயாராக இருந்தாள். டூரிஸ்ட் பார்ட்டியில் இருந்த இன்னும் சில பேர் தத்தம் பைகளை அவளிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு சற்றுத் தள்ளினாற் போல் குளிக்கப் போயிருந்தார்கள். எல்லாவற்றையும் இன்பச்சுமையாக ஏற்றுக்கொண்டு, கணவன் குளிப்பதை ஆர்வத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். எச்சரிக்கைக் கரம் ஒன்று எப்போதும் மூட்டையில் படிந்திருக்க ‘இதோ வருகிறேன் ரங்கநாதனே! எப்படியாவது என் கணவனை உன்பால் இழுத்துக்கொண்டு வந்துவிடுகிறேன். சத்தியம்! அதற்காக அழுகிறேன். சின்னக்குழந்தைபோல் தரையில் கால்களைத் தேய்த்துக்கொண்டு அடம் பிடிக்கிறேன். எப்படியாவது... பாரேன்!’

“ஹாய் பரமேஸ்வரி” என்று கூப்பிட்டான், தலையைச் சிலிர்த்தான்.

வெள்ளித் துளிகளை இரைத்தான். “நீயும் வா. ஐஸ் மாதிரி இருக்கு தண்ணி!”

“நீங்க சீக்கிரம் குளிச்சுட்டு வாங்கோ. எல்லோரும் என்கிட்ட ஒப்படைச்சுட்டு போய்ட்டா!”

“இதபார், நான் டைவ் அடிச்சுக் காட்டட்டுமா?”

“வேண்டாம். வேண்டாம்! வெள்ளம் ஜாஸ்தியா இருக்கு.”

‘தொபளக்’ என்று குட்டிக்கரணம் அடித்துத் தண்ணீரில் மறைந்து ஒரு கணம் வயிற்றில் பயத்தை நிரப்பிவிட்டு, திடீர் என்று பிறந்தான்.

“வாங்கோ, வாங்கோ!”

கையில் ஏதோ குறுகுறுக்க திரும்பிப் பார்த்தால் அந்தப் பையன் வெகு வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தான். எதற்காக இப்படி எதிர்ப் பக்கத்தில் ஓடுகிறான்? யாராவது துரத்துகிறார்களா என்ன என்று திரும்பிப் பார்த்தாள். ஒருவரும் இல்லை. சின்னப்பசங்கள் என்று சிரித்துக்கொண்டு, கணவன் பக்கம் சொட்டச் சொட்ட புன்னகையுடன் பார்த்தாள்.

“உங்களைப் பார்த்தா கம்யூனிஸ்ட்ன்னு யாரும் சொல்ல மாட்டா?”

“ஏன்?” என்று துண்டுக்குள்ளிருந்து முகம் கேட்டது.

“முதலாளி வர்க்கம் மாதிரித்தான் பெருத்து, தொந்தி போட்டிருக்கிங்க!”

www.writersujatha.com

“ஒல்லியா முதலாளியும் இருக்கான். பெருமனா பாட்டாளியும் இருக்கான். கொழுப்பெல்லாம் மனசில்தான் இருக்கு. வாட்சைக் கொடு!” துணி மூட்டையிலிருந்து வாட்சை எடுத்து “எங்க மூட்டை?”

சுத்தமாக இடம் காலியாக இருந்தது.

“அய்யோ!”

“என்ன பரமேச்?”

“காணம்.”

“என்ன காணம்?”

பரபரவென்று உடம்பில் பயம் பற்றிக்கொள்ளத் தேடினாள், தேடினாள்.

“என்ன தேடறே?”

“இங்கதான் வெச்சிருந்தேன்.”

“என்னது?”

“எல்லாத்தையும்.”

“அய்யய்யோ! எல்லாத்தையும்னா எல்லாத்தையுமேவா?”

“இல்லையே, அவா குடுத்த மூட்டை இருக்கே? சின்னதா கர்சீப்பில் முடிஞ்சு வெச்சிருந்தேன்.”

“இரு, இரு! நிதானமா பதில் சொல்லு, என்ன முடிஞ்சு வெச்சிருந்தே?”

“உங்க வாட்ச்சு, பணம், நீங்க குடுத்த பணம். அப்புறம்... ”

“என்ன அப்புறம்?”

“என் சங்கிலி!”

“சங்கிலியை எதுக்குக் கழட்டித் தொலைச்சே?”

“குளிக்கறபோது தண்ணில அடிச்சுண்டு... ”

“சனியனே! குளிக்கறதுக்கு முன்னாடியே போச்சு! திருட்டுப் போச்சு.”

அவள் அழ ஆரம்பித்தாள்.

“அழு? அழுது என்ன பிரயோசனம்? கொஞ்சமாவது கவனம் வேண்டாம்! உன்னை எதுக்காக உக்காத்தி வெச்சுட்டுப் போனது? பறிகொடுத்துட்டு நிக்கறதுக்கா? முண்டம், முண்டம்!”

இப்போது அவள் காவேரிக்குப் போட்டியாய்க் கண்ணீர் பெருக்கினாள்.

“யாராவது போறதைப் பாத்தியா திருடன் மாதிரி?”

“ஒரு சின்னப்பையன் பக்கத்தில் வந்த மாதிரி இருந்தது. திரும்பப் பார்க்கறதுக்குள்ளே நிமிஷமா மறைஞ்சி போய்ட்டான்.”

“நீ பாத்துண்டே இருந்தியா? கூச்சல் போடறதுதானே?”

“எனக்கு என்னமோ இந்த மாதிரி புண்ணிய ஸ்தலத்தில் திருட்டு நடக்குன்னு தோணலை!”

“என்ன சார் ஆச்சு?”

“திருட்டுப் போய்டுத்தா?”

“அடடா! ச்... ச்... ச்... ”

“மொத்தம் எத்தனை போயிருக்கும்? என்ன என்ன சொன்னே முண்டமே?”

அழுதுகொண்டே “சங்கிலி, மோதிரம், வாட்ச், பணம். நீங்க கொடுத்திருந்தீங்களே... ”

“அறுநூறு ரூபாய்! அதுவும் போச்சா? சரி, அவா குடுத்து வெச்ச சாமான் ஒண்ணும் போகலயா? சரியாப் பாரு!”

“இல்லை, இல்லை. அந்த விதத்தல கொஞ்சம் புண்ணியம் பண்ணியிருக்கோம்.”

“புண்ணியம்! ப்ளடி ஷிட்! பேசாதே. புண்ணியத்தைத் தேடிண்டு, சாமி கும்பிட வந்தே பாரு! ஏண்டி, என்ன பாவம் பண்ண நீ? எதுக்காக? அல்லும் பகலும் விளக்கேத்தி வெச்சு சாமி கும்பிட்டியே எதுக்கு... ? சாமி திருடன் ரூபத்தில வந்து காணிக்கை எடுத்துண்டாரா?”

“எதுக்காக அந்தம்மாவைத் திட்டறீங்க. திருட்டுப் பயலுவ ரொம்ப உலாத்தறாங்க. போய், போலீசில் உடனே புகார் கொடுங்க.”

“வா, என் பின்னாடி. வந்து தொலை! கொஞ்சம் இரு! அவங்க சொத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்துட்டு வந்துடறேன். இங்கேயே அழுதுண்டு இரு!”

போலீஸ் நிலையத்துக்குப் போகும்போது “அடிச்சுண்டேன். இந்த நகையெல்லாம் வேண்டாம், எதுக்கு நகை? எதுக்கு? அதனால் முடிவில்லாத அல்லல், சே!”

போலீஸ் நிலையத்தில் எட் கான்ஸ்டபிள் தினமலர் படித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“வாங்க! என்ன விஷயம்?”

“இன்ஸ்பெக்டர் எங்கய்யா?”

தோரணை அவரை நிமிர வைத்தது.

“கோயிலுக்குப் போயிருக்கார்.”

“அவருக்குக் கோயில்ல என்ன வேலை?”

“அதைப் பத்தி உங்களுக்கென்ன?”

“உங்களுக்கெல்லாம் வேற கவர்மெண்ட் வரணும்யா?”

“சரிதான் போய்யா. விஷயம் என்ன சொல்லு. இல்லாட்டி ஊட்டைப் பார்க்க போய்க்கிட்டே இரு.”

“திருட்டுப் போய்டுத்து. சுமார் ஆயிரம் ரூபா சாமான்.”

“எங்கே?”

“அதான், அது என்ன இடம்? அம்மா மண்டபம்!”

“அப்படியா! கொஞ்சம் இருங்க.” அவர் உள்ளே சென்று பெரிய ரிஜிஸ்தரை எடுத்து வந்து, “பேர் சொல்லுங்க?”

“யோவ்! இன்ஸ்பெக்டர் எங்கய்யா?”

“அதான் சொன்னனில்லை.”

“கோயில்ல எங்க பார்க்கலாம் அவரை?”

“சன்னதியிலதான்!”

“வா பரமேஸ்வரி போகலாம்.”

“எங்கே?”

“கோயிலுக்குத்தான். ரங்கநாத ஸ்வாமிகிட்டயும் ஒரு கம்ப்ளெய்ண்ட் கொடுத்துட்டு வரலாம். இன்ஸ்பெக்டர் அங்கதான் இருக்கார். அதுக்காக உள்ள போய்த் துலைக்க வேண்டியிருக்கு. உங்க எஸ். பி. யாருய்யா?”

“ஏன்? தெரியுங்களா!”

“எல்லாரையும் தெரியும். நான் சொன்னா இந்தப் போலீசே நடுங்கும்!”

“நீங்க யாருங்க? கட்சியா?”

“வா பரமேஸ்வரி.”

நான்முகன் கோபுர வாசல், கெருட மண்டபம் என்று கடந்து உள்ளே செல்லும்போது பரமேஸ்வரி ‘ரங்கா! என்னைக் கூப்பிடுகிறாயா?’ என்று நினைத்தாள்.

நீண்ட கியூ வரிசையைக் கடந்து அதை ஒழுங்கு பண்ணிக் கொண்டிருந்த இன்ஸ்பெக்டர், ஏறக்குறைய சன்னதி வாசலிலேயே இருந்தார், நேராக க்யூ வரிசையைப் புறக்கணித்து, சன்னதிக்குள் சென்றுவிட்டான். “இன்ஸ்பெக்டர்! ஐ வாண்ட்டு ரிப்போர்ட் எ பிக் தெஃப்ட்.”

“ஆ... ஆ... சேவார்த்திகளெல்லாம் படபடன்னு சேவிச்சுட்டு போறது, உங்களுக்கென்ன ஸார் அர்ச்சனையா.”

“ஓய் அர்ச்சனையும் இல்லை, மண்ணாங்கட்டியும் இல்லை. தோத்துட்டு வந்து, போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரைப் பார்க்க வந்தேன்.”

“ஸார் உங்களைத்தான் கூப்பிடறார்.”

www.writersujatha.com

இன்ஸ்பெக்டர் அவனைத் தனியாக அழைத்துப் போக பரமேஸ்வரி பெருமாளுக்கு மிக அருகில் இருந்தாள். 'பெருமானே, பகவானே! என்முன் ஜோதியாய் நிற்கிறாய். மார்பில் நீலமேகம்! பின்னால் கிடந்த திருஉருவம்!' கணநேர மெய்மறப்பில் காவேரிக் கரையில் நடந்ததைப் பரிபூர்ணமாக மறந்து "ரங்கா, எனக்கு என் உள்ளம் பூராவும் நிறைந்து இருக்கும் அந்த இச்சையைப் பூர்த்தி செய்! அஞ்சு வருஷமாகப் பிள்ளைப் பேறில்லாமல் நடத்திய வெற்று வாழ்க்கைக்கு அதை முடிப்பதற்குள் ஒரு பிள்ளையைக் கொடு ரங்கா! ரங்கா?"

"வேண்டிக்கோ! திருட்டுப்போன நகை நம்ம கால்ல வந்து விழணும்னு வேண்டிக்கோ."

www.writersujatha.com

போலீஸ் நிலையத்தில் ஆர்ப்பாட்டம் செய்தான். எம்.பி., மினிஸ்டர் வரை போகும், பத்திரிகையில் அசெம்பிளியில் எங்கும் இந்தத் திருட்டுப் பேசப்படும் என்று தடாலடித்தான். பயந்த இன்ஸ்பெக்டர் "இன்னிக்கு சீரங்கத்தில் தங்கி இருந்துட்டு நாளைக்குப் போங்க" என்றார்.

"நாளைக்குள்ள என்ன நடக்கும்?"

"அந்தத் திருடனை உங்க முன்னால கொண்டுவந்து நிறுத்திக் காட்டுறேன். அம்மா, கொஞ்சம் வாங்க. அவனை நீங்க பாத்தீங்களா?"

"ஓடறதைப் பாத்தேன்."

"என்ன சர்ட்டுப் போட்டிருந்தான்?"

"தெரியல! மஞ்சள் மாதிரி இருந்தது."

"விந்தி விந்தி நடந்தானா?"

"ஓடினான் ரொம்ப வேகமா... பயந்துகொண்டே முதுகை மட்டும்தான் பார்த்தேன்."

"சரிதான்! மறுபடி சொல்லுங்க, நதிக்கரையோரமா உட்கார்ந்திருந்தீங்க!" மறுபடி மறுபடி கேள்விகள்.

ஒரு மணிக்கு அப்புறம் களைத்துப்போய் அழ ஆரம்பித்து விட்டாள். "நீங்க போங்க. இது ஒரு எம்.ஓ. கிரைம்தான். ஆளு யாருன்னு தெரியும். காலைல புடிச்சுக் கொண்டாந்துடறேன். மணச்சநல்லூர் ஆசாமி. போங்க உங்க பொருள் கிடைச்சுடும்."

ராத்திரி ராயகோபுரத்தருகில் மண்டபத்தை அடைத்துக் கட்டின ஓட்டலில் ரூம் எடுத்துக்கொண்டு தங்கினார்கள்.

www.writersujatha.com

பின்னிரவில் விழித்தெழுந்து ஒருமுறை 'பரமேஸ்வரி' என்று கூப்பிட்டான்.

"என்ன?"

"ஸாரி உன்னை எல்லார் முன்னாலயும் கன்னாபின்னான்னு பேசிட்டேன். ரொம்ப ஸாரி!"

"பரவாயில்லை. நான் பண்ணது தப்புத்தான்! கவனக்குறைவு."

"எனக்கு நகை பெரிசில்லை. பணம் பெரிசில்லை. இந்த நாட்டில் இந்த மாதிரி அடிச்சுப்பிடுங்கற நிலைமை பார்த்தியா! அந்தத் திருடன் அகப்பட்டான்னா செவிட்டில அறைஞ்சு ஏண்டா உனக்கு ஒழுங்கா உழைச்சுப் பிழைக்கத் தெரியாதான்னு... "

www.writersujatha.com

“அடிக்க வேண்டாம்,”

“வா பரமேஸ்வரி.”

அவளை அழைத்துக் குறுகலான நாடாக் கட்டிலில் படுக்க வைத்து “பரமேஸ்வரி! பரமேஸ்வரி!”

“வாங்க. இன்னும் கொஞ்சம்! இன்னும் கொஞ்சம்!”

காலை பத்து மணிக்கு போலீஸ் நிலையத்துக்குப் போனபோது இன்ஸ்பெக்டர் சுறுசுறுப்பாக எழுதிக்கொண்டிருந்தார். நிமிர்ந்து பார்த்து “வாங்க! யோவ், அந்தாளை அழைச்சுட்டு வாய்யா,” கான்ஸ்டபிள் உள்ளே செல்ல, “உக்காருங்க.”

“ஆளைப் புடிச்சுட்டீங்களா?”

“ஆச்சு. புடிக்காம? அம்மா நீங்க அவனைப் பாத்திங்க இல்ல?”

“நான்தான் சொன்னேனே ஓடறதைப் பாத்தேன்னு.”

“உங்க ஒய்ஃப்கிட்ட சொல்லிடுங்க, பாஸிட்டிவா அடையாளம் காட்டிடணும்.”

“பழைய கேடி அவன். வவ்வுனு புடிச்சாச்சு.”

“பணம் என்ன ஆச்சு?”

“பணத்தை செலவழிச்சுட்டான், ஒரே நாள்லே வேட்டு விட்டுட்டான்.”

“அடப்பாவி?”

“அப்புறம் நகை?”

“நகையை எங்கேயோ மார்வாடிக் கடைல கொடுத்திருக்கான். சொல்ல–மாட்டேங்கறான். நாலு தட்டுத் தட்டினா வந்துரும். நீங்க கவலைப்படாதீங்க. ஏம்மா அது என்ன சங்கிலி?”

“தாம்புக்கயிறு சங்கிலி. ஒத்தை வடம்.”

“எவ்வளவு பவுன் இருக்கும்?”

“மூணு பவுன் இருக்கும்.”

“மார்வாடி இன்னேரம் உருக்கியிருப்பான். நீங்க என்ன பண்றீங்க அந்த சங்கிலி என்ன டிசைன்னு வரஞ்சு கொடுத்துடுங்க. பவுன் கிடைச்சுடும். கிடைச்சதும் லெட்டர் போடறேன் மேக்கிங் சார்ஜஸ் மட்டும் அனுப்பிடுங்க. அதே மாதிரி ஏறக்குறைய தட்டானை வெச்சு செஞ்சு இன்ர் பண்ணி அனுப்பிடறேன். கோர்ட்டில இல்லைன்னா ஒத்துக்கமாட்டாங்க. வாடா!”

கலைந்த தலையுடன் அவன் நொண்டி நொண்டி வந்தான். பத்தொன்பது வயது இருக்கும். மீசை வைத்திருந்தான். அழுக்காக இருந்தான். வட்டமான முகம். உதடுகள் தடித்து வீங்கியிருந்தன. காதோரத்தில் ரத்தம் வடிந்து உலர்ந்திருந்தது.

“நல்லா குடிச்சுட்டு சண்டை போட்டிருக்கான், அதான் காயம். என்னடா?”

www.writersujatha.com

அவன் தலையைக் குனிந்துகொண்டு இருந்தான்.

“பாருங்கம்மா! இவன்தானே?”

பரமேஸ்வரி அவனைப் பார்த்தாள். யார் இவன்? இவன்தான் என்று எப்படி சொல்ல முடியும்?

பணம் இல்லை. நகை உருகிவிட்ட பின் என்ன அடையாளம்?

“திரும்புடா! சரியாப் பாருங்கம்மா. இவன்தானே?”

“என்ன பரமேஸ்வரி, இவன்தானே?”

“அ... இவந்தாங்க.”

“ஏய் இந்தம்மா காவேரிக் கரையில் உக்காந்துக்கிட்டு இருந்தபோது பை திருடினியா?

“ஆமாங்க. நாந்தாங்க. ஆமாங்க, ஆமாங்க!”

“பணம் எடுத்தியா?”

அவர் கிட்டப்போக அவன் கிலியிலும் பீதியிலும் “எடுத்தேன் எடுத்தேன்” என்றான். தன்னிச்சையாக அவரை சேவிக்க ஆரம்பித்தான்.

பரமேஸ்வரியின் கணவன் அவன் அருகில் சென்று “ஏய் உன் பேர் என்ன?”

“ரங்கன்.”

“இவன் இல்லை! சத்தியமாக இவன் இல்லவே இல்லை” என்று கூவினாள் பரமேஸ்வரி.

1978

www.writersujatha.com